

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **M. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2014, č. j. 6907/DS/2014/Er, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2014, č. j.: 6907/DS/2014/Er, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 3.4.2014, zn. P/3243/2013/OS1/Čer, se zrušují a věc se vrací žalovanému dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Topola.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím ze dne 23.5.2014, č.j. 6907/DS/2014/Er, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy Magistrátu města Hradec Králové (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.4.2014, č.j. P/3243/2013/OS1/Čer. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový správní orgán

žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), za což jí byla podle § 125f odst. 3. zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

[2] Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Tomuto závěru předcházela následně popsáná situace. Dne 9.10.2013 v 9:25 hodin bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno, že v ulici Jana Koziny v Hradci Králové, v blízkosti křižovatky s ulicí Plácelova, stojí osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky 5E0 5058, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek, a rovněž nebyla viditelně umístěna parkovací karta, čímž řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty“ a „E13 – PO-Pá 8-18hod, SO 8-16 hod“. Vozidlo bylo zablokováno. V 10:45 hodin byla na hlídku městské policie přijata žádost o odblokování vozidla, kdy žadatelem byl zjištěn V. P. Naprosto stejný skutkový stav, na tomtéž místě, při shodném dopravním značení, byl zjištěn rovněž dne 9.12.2013 ve 14:58 hodin. O odblokování vozidla tentokrát požádala sama žalobkyně. Proti oběma osobám, které žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla následně označila jako řidiče, bylo řízení dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „přestupkový zákon“, „zákon o přestupcích“), odloženo (**správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě**), aniž by proti těmto osobám bylo zahájeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. V souladu s ust. § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu bylo ve věcech vedeno společné řízení.

[3] Z registru vozidel byla jako provozovatelka zjištěna žalobkyně. Ta v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na těchto komunikacích daná zákonem. Svým jednáním porušila ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, čímž spáchala správní delikt (viz bod [1] a bod [2]).

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítala jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Trvala na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Byť v této konkrétní věci žalobkyně své žalobní námítky přesně neoznačila, lze je shrnout do tří níže uvedených oblastí. Krajský soud považuje za vhodné upozornit, že se „typově“ prakticky shodnými případy, včetně totožných žalobních námitek, zabýval i v řízeních vedených u nadepsaného soudu pod sp. zn. 30A 55/2014 či sp. zn. 30A 56/2014. Je proto logické, že argumentace odůvodnění se bude v těchto věcech lišit minimálně, resp. zejména tím, že soud zohlední individuální rysy případu toho kterého žalobce.

1) Nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení

S odkazem na ust. § 125f odst. 4 silničního zákona žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně v dané věci zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, resp. osobám, neboť žalobkyně v případě prvního přestupku ze dne 9.10.2013 označila jako řidiče V.P. V případě přestupku zjištěného dne 9.12.2013 uvedla jako řidiče P.K. Pokud se správní orgán hájí tím, že se mu nepodařilo zahájit řízení proti označeným řidičům, které údajně bez úspěchu kontaktoval, pak jí tato skutečnost nemůže být přičítána k tíži. Správní orgán I. stupně nevyvinul zákonem předpokládanou aktivitu a po jediném neúspěšném kontaktování faktické osoby řidiče, resp. v daném případě dvou řidičů, věc bez dalšího odložil. Mohl např. vyzvat k součinnosti žalobkyni, která by se k dané věci konkrétně vyjádřila. Nadto zpochybnila správnost postupu doručování osobě druhého označeného řidiče, P.K., kterému bylo doručeno na adresu jeho trvalého pobytu fikcí, ačkoli jmenovaný má zřízenou adresu pro účely doručování v Santa Cruz de Tenerife. Správní orgán I. stupně se na tuto adresu o doručení ani nepokusil s tím, že je mu známo, že dotýčný zásilky na této adrese stejně nepřebírá. Dodala, že se P.K. na této adrese (míněno na adrese pro doručování) nezdržuje celoročně, což je důvodem, proč se doručení nemusí vždy zdařit. Dotýčný žije střídavě v Praze a na Kanárských ostrovech, v době, kdy správní orgán písemnost vypravoval, byl na adrese pro doručování přítomen. Navíc správnímu orgánu opakovaně stanovil elektronickou adresu jako adresu k doručování s odkazem na ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Tuto skutečnost dokládala kopií podání odporu ve věci Romana Drábka. K tomu krajský soud dodává, že případ výše uvedený je bez jakékoli souvislosti s případem žalobkyně.

2) Nezákonně provedené dokazování mimo ústní jednání

Další pochybení spatřovala v tom, že správní orgán I. stupně neprovedl ve věci ústní jednání, resp. dokazování bylo provedeno mimo toto jednání. Zdůraznila, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), analogicky dopadá zejména zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení. Žalobkyně tuto argumentaci podpořila odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8As 17/2007 (poznámka krajského soudu - spis sp. zn. 8 As 29/2007 byl spojen se spisem sp. zn. 8 As 17/2007 a následně veden pod spisovou značkou 8 Afs 17/2007-135, rozhodnutí bylo vydáno dne 31.5.2007), v němž Nejvyšší správní soud předesílá, že ... *„právní úpravy v oblasti správního trestání jsou dlouhodobě legislativně deficitní a nepamatují na řadu zvláštností, jimiž by měl být proces vedoucí k uložení trestu doplněn oproti běžným pravidlům správního řízení. Byla to tedy v minulosti především judikatura správních soudů, která správní orgány vedla takovým směrem, aby záruky spravedlivého procesu, jak jsou koncipovány v našem ústavním pořádku, ale i v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, jež musejí být aplikovány i na oblast správního trestání, byly naplněny i za této často legislativně nevyhovující situace. (...) Tyto požadavky Nejvyšší správní soud dovozuje z čl. 1 a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle nějž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (ne bis in idem), čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (o posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti norem), čl. 6 odst. 2 cit. Evropské úmluvy upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu (ať*

už trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu), přičemž předmětem řízení je uložení pokuty za správní delikt (jedná se tedy o správní trestání).“

Z těchto závěrů žalobkyně dovozovala, že v daném případě mělo být rovněž v řízení o správním deliktu nařízeno a konáno ústní jednání.

3) Nesrozumitelný výrok

K této námitce žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádalo specifikaci přestupků, jejichž znaky byly protiprávním jednáním řidiče naplněny; přitom řízení o správním deliktu provozovatele vozidla lze zahájit jen tehdy, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu). Namítla, že rozhodnutí správního orgánu by bylo lze považovat za přezkoumatelné pouze tehdy, pokud by ve výroku rozhodnutí bylo explicitně uvedeno, znaky kterého přestupku porušení pravidel vykazuje. Na svých námitkách setrvala i poté, kdy se seznámila se stanoviskem žalovaného.

[5] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7.8.2014. Jeho obsahem učinil velmi podrobnou rekapitulaci řízení, které proběhlo před správním orgánem I. stupně a týkala se již výše zjištěných a popsanych přestupků, včetně následných úkonů správních orgánů obou stupňů ve věci správního deliktu žalobkyně. Zopakoval zjištěný, a ve správním spise zadokumentovaný, skutkový stav věci. Zdůraznil, že obě osoby označené žalobkyní jako osoby řidičů, správní orgán I. stupně kontaktoval. V případě V. P. na adresu trvalého bydliště, přičemž jmenovaný se k podání vysvětlení v určený termín nedostavil, ačkoli doručenou zásilku osobně převzal. V případě druhého označeného řidiče, P.K., objasnil důvody (řada v minulosti neúspěšných pokusů o doručení v řízeních tohoto typu), pro které dotyčnému nezasílal výzvu k podání vysvětlení na adresu do Španělska. Jednání ve věci nebylo nařízeno s odkazem na ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně měla možnost vyjádřit své stanovisko k věci, neboť její zmocněnec byl ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu obeznámen s ukončením dokazování a s možností seznámit se se spisovým materiálem. Konečně pak výrok rozhodnutí považoval žalovaný za dostatečně konkrétní a srozumitelný. Je v něm popsáno, které zákonné ustanovení žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla porušila s odkazem na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. Setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění

[6] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[7] Správní orgán I. stupně obdržel dne 24.10.2013 a následně rovněž dne 13.12.2013 od městské policie oznámení o podezření ze spáchání přestupků. V případě prvního přestupku byl jako řidič, který prohlásil, že předmětné vozidlo řídil, identifikován V.P., který namísto pokuty za vytýkaný přestupek (popis jednání zachycen pod bodem [2]) neuhradil. Ve spise je zachycena fotodokumentace vozidla i místo parkování. Jako provozovatelka vozidla byla zjištěna žalobkyně, které také

správní orgán I. stupně zaslal Výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 silničního zákona (dále „Výzva“). V této Výzvě ze dne 18.11.2013, kterou žalobkyně osobně převzala dne 23.11.2013, je krom možnosti uhradit peněžitou částku rovněž dostatečně popsán skutek, kterého se řidič vozidla dopustil, včetně místa a času, kdy k události došlo s tím, že zjištěné jednání naplnilo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dosud neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) téhož zákona.

[8] V podání ze dne 25.11.2013 žalobkyně oznámila, že řidičem vozidla byl v době spáchání přestupku V.P. Ten byl předvolán k podání vysvětlení na den 14.1.2014, písemnost osobně převzal, nicméně se k podání vysvětlení zřejmě nedostavil, neboť ve spise je založen úřední záznam ze dne 4.2.2014 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích proti V.P. Téhož dne správní orgán I. stupně vydal Příkaz, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve smyslu popisu protizákonného jednání pod bodem [2] s tím, že tímto jednáním porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za vytýkaný správní delikt jí byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

[9] I tuto písemnost žalobkyně osobně převzala, bránila se včas podaným odporem, v němž opětovně za osobu řidiče označila V.P. S datem 19.2.2014 následuje Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (dále „Oznámení“) s tím, že žalobkyni je dne 13.3.2014 dána možnost nahlédnout do obsahu správního spisu. Záznam, zda-li se výše uvedeného dne žalobkyně dostavila, event. co se daný den konalo, není součástí spisu. Z chronologické posloupnosti řazení jednotlivých stránek lze usoudit, že žalobkyně dnem 10.2.2014 udělila plnou moc k zastupování společnosti FLEET Control, s.r.o. Té bylo následně doručeno rovněž Oznámení s možností seznámit se s podklady pro rozhodnutí. S datem 3.4.2014, tedy dnem stanoveným správním orgánem v Oznámení, byl vyhotoven protokol, z jehož obsahu vyplývá, že se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili.

[10] Ke druhému přestupku ze dne 9.12.2013, okolnosti jehož zjištění a šetření na místě samém jsou popsány rovněž pod bodem [2], a z úředního záznamu z téhož dne vyplývá, že žalobkyně dokonce potvrdila, že vozidlo sice zaparkovala sama, ale s přestupkem nesouhlasí. Opět je součástí té části správního spisu, která se vztahuje k přestupku ze dne 9.12.2013, úřední záznam o zjištěném přestupku vyhotovený městskou policií včetně fotodokumentace. Žalobkyně, která se sama označila za osobu, která vozidlo zaparkovala, byla předvolána k podání vysvětlení, obsílku si převzala, nicméně se v uvedený den nedostavila. Správní orgán I. stupně tedy pokračoval v řízení shodně jako v případě přestupku prvého, zaslal žalobkyni s datem 20.1.2014 Výzvu k zaplacení určené částky, v níž je krom možnosti uhradit peněžitou částku rovněž dostatečně popsán skutek, kterého se dosud neustanovený řidič vozidla dopustil, včetně místa a času, kdy k události došlo s tím, že zjištěné jednání naplnilo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dosud neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) téhož zákona. Dne 6.2.2014 obdržel správní orgán od žalobkyně informaci obsahující údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Za řidiče označila tentokrát již zmiňovaného P.K. (budova magistrátu, ohlašovna). Pro případ, že by správní orgán zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, oznámila jméno

jí zvoleného zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o. Osobu řidiče předvolal správní orgán k podání vysvětlení na adresu ohlašovny, kdy považoval obsílku za doručenou fikcí. Učinil tak poté, kdy z jeho úřední činnosti (řada případů, v nichž jako označený řidič figuruje P.K.) mu bylo zřejmé, že na adrese pro doručování, kterou měl dotyčný uvedenu v registru obyvatel, tedy na Tenerife, písemnosti stejně nepřebírá. Tuto skutečnost doložil kopiemi nedoručených písemností týkajících se jiných případů správním orgánem projednávaných, nicméně systémem přístupu účastníků správních řízení typově obdobných. Poté následuje úřední záznam ze dne 5.3.2014 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích proti Petru Kocourkovi.

[11] Zmocněnci žalobkyně bylo následně doručeno Oznámení s možností seznámit se s podklady pro rozhodnutí vydané dne 12.3.2014, v němž jsou již specifikovány oba přestupky, kterých se měl dopustit neustanovený řidič, když správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, vedl nadále o obou věcech společné řízení. S datem 3.4.2014, tedy dnem stanoveným správním orgánem v Oznámení, byl vyhotoven protokol, z jehož obsahu vyplývá, že se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili.

[12] Poté následuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.4.2014, proti kterému si žalobkyně podala odvolání, **v němž výslovně namítla, že nebylo provedeno ústní jednání.** Posledním úkonem obsaženým ve správním spise je rozhodnutí žalovaného, které žalobkyně učinila předmětem žaloby.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[13] Dne 19. ledna 2013 nabyla účinnosti podstatná část zákona č. 297/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Jako nový správní delikt byl do tohoto zákona včleněn § 125f označený jako **Správní delikt provozovatele vozidla**. Podle tohoto ustanovení, konkrétně podle jeho odst. 1) „*Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Následující odstavce § 125f zákona o silničním provozu, tedy odst. 2 až 5, obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala.

Podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle odst. 2 výše citovaného ustanovení Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Výzva vůči provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.

[11] Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytykánému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

[12] K této problematice, byť v konkrétním případě se měla přestupku dopustit blíže neurčená „blízká osoba“, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.12.2014, č. j. 3As 7/2014-21, kdy uvedl: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

[13] Ve správním řízení byl bez pochybností zjištěn vlastník – provozovatel vozidla, který má dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost zajistit, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

[14] Dále ze zákonné úpravy vyplývá, že k odpovědnosti za předmětný správní delikt dle ust. § 125f silničního zákona není vyžadováno zavinění, jedná se tedy o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zprostil, muselo by dojít k naplnění podmínek ust. § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu (vozidlo bylo provozovateli odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). Žádný ze zákonem stanovených liberačních důvodů zjištěn nebyl, resp. žalobce se jeho existence nedovolával.

[15] Žalobkyně, která si v obou popsanych případech Výzvu osobně převzala, „určenou částku“ neuhradila (§ 125h odst. 1 zákona o silničním provozu), a proto správní orgán prvního stupně nemohl věc odložit (§ 125h odst. 5 téhož zákona). Obě Výzvy obsahovaly veškeré zákonem požadované náležitosti, a to včetně jasného popisu spáchaného skutku, kterým dosud neustanovení řidiči vozidla porušili ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (parkování na zakázaném místě). Ve Výzvách je rovněž uvedeno, že popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[16] V případě druhého přestupku, zjištěného dne 9.12.2013, žalobkyně nejprve uvedla, že s vozidlem zaparkovala sama, posléze změnila své stanovisko a za osobu řidiče označila P.K. Pokud by se měl krajský soud vyjadřovat k námitce „**Nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení**“ ve věci správního deliktu provozovatele motorového vozidla s tím, že řidič vozidla byl žalobkyní řádně označen, a proto mělo nadále pokračovat řízení o přestupku s touto osobou, musí krajský soud v případě přestupku u označeného řidiče P.K. setrvat na svém závěru o nedůvodnosti této námítky, k níž se již opakovaně vyjádřil ve svých předchozích rozhodnutích (viz bod [4]). Žalobkyně v konkrétním případě navíc tvrdila, že jí označenému řidiči P.K. byly doručovány písemnosti nesprávně, neboť ten „*opakovaně stanovil Magistrátu města Hradec Králové elektronickou adresu jako adresu k doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, a to např. podáním ze dne 18.11.2013 (přílohou). Správní orgán měl tedy P.K. primárně doručovat právě na elektronickou adresu k doručování.*“

[17] V ust. § 19 odst. 3 správního řádu je uvedeno: „*Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména mohli to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“

[18] Krajský soud nepovažuje za dostatečný argument v žalobě uvedený a spočívající v tom, že správní orgány o žádosti P.K. doručovat mu písemnosti na elektronickou adresu byly uvědoměny tím, že dotyčný ji vůči magistrátu „opakovaně stanovil“. Žalobkyní označený řidič P.K. má trvalé bydliště na magistrátu, nicméně v registru obyvatel (§ 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) má jako adresu pro doručování uvedenou adresu ve Španělsku, konkrétně na Tenerife, odkud se zásilky vracely jako nedoručené. Tyto skutečnosti jsou ostatně známy správním orgánům a jednotlivým soudům z řady projednávaných případů (např. u nadepsaného soudu je stejná procesní taktika volena ve sp. zn. 30A 55/2014, sp. zn. 63/2014, u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59A 20/2015 a u řady dalších). V této konkrétní věci dotyčný navíc nevystupoval jako zmocněnec, na rozdíl od případu, na který poukázala žaloba. Ve správním spise rovněž není založena zmínka či „žádost“, ať již ze strany žalobkyně, event. ze strany jí označeného řidiče Petra Kocourka, aby mu bylo doručováno na jím sdělenou elektronickou adresu. Stejně tak nelze z obsahu správního spisu seznat, zda-li Petr Kocourek využil možnosti dané v ust. § 19 odst. 3 souvětí za středníkem správního řádu, tedy požádat z jakési „procesní opatrnosti“, aby mu byly doručovány písemnosti na elektronickou adresu i v případě těch řízení, která mohou být zahájena v budoucnu.

[19] Ze znění ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu vyplývá, za jakých podmínek je event. možné **doručovat účastníkovi správního řízení** na elektronickou adresu – předně, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, účastník o tento způsob doručování musí požádat, přičemž lze vyhovět za situace, kdy tento způsob korespondence může přispět k urychlení řízení. Pokud žalobkyně dokladovala pochybení správního orgánu I. stupně ve způsobu doručování osobě jí označeného řidiče P.K. odkazem na písemnost jiné osoby, která nemá s případem žalobkyně žádnou souvislost, pak nelze přehlédnout, že v odkazované věci obviněný P.K. udělil plnou moc k zastupování, přičemž **tento výslovně** správní orgán, a stejně tak i krajský úřad jako orgán odvolací, **požádal o doručování na jím uvedenou e-mailovou adresu**. Žádný úkon obdobného obsahu ovšem P.K. v této projednávané věci neučinil. To by bylo logické za situace, pokud by nevěděl, že jej žalobkyně za osobu řidiče označila. Pokud ovšem řidičem skutečně byl, a byl si vědom, že bude předvolán k podání vysvětlení, měl jistě možnost postupovat obdobně případu, na který odkázal. Krajský soud nepovažuje s ohledem na znění § 19 odst. 3 poslední věty za středníkem správního řádu výtku žalobkyně o nesprávném doručování osobě P.K. za důvodnou. Pokud by bylo ve správním spise založeno podání jmenovaného, jehož obsahem by byla žádost o doručování na elektronickou adresu i pro řízení, která event. mohou být zahájena v budoucnu právě u tohoto konkrétního správního orgánu, event. pokud by žalobkyně sama takovýto důkaz předložila, pak by se námitka mohla jevit legitimní. Nicméně ani faktická existence takové žádosti by ještě neznamenal pochybení správního orgánu, neboť ten by na její obsah nemusel s přihlédnutím ke znění

citovaného zákonného ustanovení reflektovat, pokud by měl pro tento odmítavý postoj své logické argumenty.

[20] Správní orgán. I. stupně právě z důvodů výše objasněných doručil předvolání k podání vysvětlení na adresu trvalého bydliště označeného řidiče. Na adresu uvedenou v registru již nedoručoval s tím, že z jeho úřední činnosti je mu známo účelové uvedení a obstrukční praktiky P.K., jak posléze vysvětlil v jím vydaném rozhodnutí. Důvodnost svého postupu doložil kopiemi dvou vrácených zásilek z Tenerife na jména označeného řidiče. Tímto dle krajského soudu dostál své povinnosti objasnit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti zná zmiňované obstrukční praktiky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č. j. 1As 33/2011-58). Tímto obsáhlým vysvětlením krajský soud uzavírá, že ve způsobu, jakým bylo doručováno osobě žalobkyni označeného řidiče P.K., žádné zásadní pochybení neshledal. Z již popsaných důvodů proto považoval v případě druhého přestupku za zcela legitimní, že bylo řízení vůči jeho osobě odloženo.

[21] Nyní se krajský soud vrátí k přestupku na časové ose prvnímu. Zde byl od počátku řidič vozidla jasný, neboť se za řidiče označil V.P., kterého kontaktovala a ztotožnila městská policie na místě zjištěného přestupku. Navíc tuto osobu označila za řidiče i sama žalobkyně. I tohoto řidiče předvolal správní orgán I. stupně k podání vysvětlení, dotýcný si předvolání převzal, ke správnímu orgánu se nedostavil, a ten řízení vůči jeho osobě rovněž odložil.

[22] V tomto případě krajský soud musí, a to ve shodě s jednou ze tří žalobních námitek, konstatovat, že pokud správní orgán I. stupně za soudem ověřené situace dospěl k závěru, že jsou v případě zjištěného přestupku naplněny podmínky pro postup dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, tedy podmínky pro odložení věci, neboť správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a v důsledku tohoto zjištění pokračoval uložením pokuty za správní delikt spáchaný osobou žalobce, pak nedostál svým zákonným povinnostem, resp. přistoupil k řešení zjištěného přestupku, kterého se měl dopustit (míněno řidič V.P.), poněkud zjednodušeně a formalisticky.

[23] Přiměřeně lze v tomto případě odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, č.j. 9As 58/2008-63 (dostupný na www.nssoud.cz). „V řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu k předmětu dokazování jakýmkoli způsobem relevantní.

Jakkoli je volba množství a druhu prováděných důkazů věcí správního uvážení a je tedy na rozhodnutí správního orgánu, které důkazy v řízení o přestupku provede a které nikoliv (svůj postup je správní orgán povinen náležitě odůvodnit!), nesmí být omezeno právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, dosáhnout předvolání a výslechu svědka ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě /viz Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – čl. 6 odst. 3 písm. d)/.

[24] Správní orgán I. stupně v souladu se zákonem nepostupoval, pokud otázku případného pachatele přestupku vyřešil způsobem formálním, aniž by důvody svého

jednání objasnil. Od žalobkyně měl informaci o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání prvního přestupku, a proto bylo jeho povinností, aby tuto osobu nejenom předvolal k podání vysvětlení a objasnění situace, ale rovněž v případě, že na první (a jediné předvolání) nereagovala, podnikl další kroky, které žalobkyně příkladmo zmínila v žalobě. Jistě nelze předpokládat, že zákonodárce zamýšlel při koncepci správního deliktu provozovatele motorového vozidla takto zjednodušené „vybírání pokut“ od provozovatelů vozidel, když správnímu orgánu poskytnou zákonem předvídanou součinnost.

[25] V důvodové zprávě k novele zákona o silničním provozu, která byla provedena zák. č. 297/2011 Sb., se pod bodem 3.1. s názvem Odpovědnost provozovatele vozidla, ostatně uvádí následující. *„Jedná se o posílení odpovědnosti provozovatele vozidla za vozidlo, jehož je provozovatelem. Tato varianta nepředpokládá prolamování ústavně zakotvené možnosti v určitých případech nevypovídat, zároveň ovšem počítá s tím, že provozovatel nese do určité míry odpovědnost za vozidlo, které provozuje a to i v případě, kdy je neřídí, a lze mu tedy připsat určité negativní následky porušení pravidel, pokud není zjištěn pachatel přestupku. Navrhované varianty se navíc zaměřují na situaci, kdy je přestupek zaznamenán automatickým zařízením a kdy vysvětlení provozovatele je často jediným účelným důkazním prostředkem pro usvědčení pachatele přestupku.“*

[26] Další námitku vytýkající žalovanému **„Nesrozumitelný výrok“** rozhodnutí, neshledal krajský soud důvodnou. V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně řádně obdržela obě Výzvy k uhrazení určené částky, které, jak již bylo uvedeno, obsahovaly veškeré zákonem požadované náležitosti včetně **označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje**. Je pravdou, že ani jeden ze správních orgánů následně do výrokové části svých rozhodnutí již nezahrnul, s odkazem na konkrétní zákonná ustanovení, o jaké porušení povinnosti řidiče žalobkyní provozovaného vozidla se v dané věci jednalo, a znaky kterého přestupku zjištěné jednání vykazuje. Žalobkyně však v této věci nezpochybnila, že by k daným přestupkům nedošlo.

[27] Ve výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správního deliktu se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když blíže neustanovený řidič s vozidlem provozovaným žalobkyní, parkoval dne 9.10.2013 v 9:25 hodin v ulici Jana Koziny v Hradci Králové, v blízkosti křižovatky s ulicí Plácelova, osobním motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen, registrační značky 5E0 5058, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek, a rovněž nebyla viditelně umístěna parkovací karta, čímž řidič vozidla porušil dopravní značku „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem“, s dodatkovou tabulkou „E13 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací kart“ a „E13 – PO-Pá 8-18hod, SO 8-16 hod“. Vozidlo bylo zablokováno. V 10:45 hodin byla na hlídku městské policie přijata žádost o odblokování vozidla, kdy žadatelem byl zjištěn V.P. Naprosto stejný skutkový stav, na totéž místě, při shodném dopravním značení, byl zjištěn rovněž dne 9.12.2013 ve 14:58 hodin. Následně zaslané Výzvy k uhrazení určené částky obsahovaly veškeré zákonem požadované náležitosti, a to včetně jasného popisu spáchaných skutků, kterým dosud neustanovení řidiči vozidla porušili ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (parkování na zakázaném místě). Ve Výzvách je rovněž uvedeno, že

popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

[28] Krajský soud je přesvědčen, že výrok rozhodnutí správních orgánů v kontextu popsané situace odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č. j. 2 As 34/2006-73, v němž se uvádí: „*I. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*

II. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

III. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“

[29] Krajský soud k této námitce uzavírá, že v kontextu daného případu správní orgány, byť s již soudem učiněnou výhradou, své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, tedy žalobkyně, dostály a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné.

[30] Poslední námitka se týkala „**Nezákonně provedeného dokazování mimo ústní jednání**“. Tuto námitku krajský soud za důvodnou považoval.

[31] Dle ust. § 49 odst. 1 věty první správního řádu, ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nelze pominout odlišně koncipovanou úpravu pro projednání věcí podle zákona o přestupcích, dle jehož § 74 odst. 1 vyplývá povinnost správního orgánu konat ve věci přestupku ústní jednání. V případě projednávaného správního deliktu žalobkyně argumentuje tím, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluvy“), per analogiam legis dopadá zejména zákon o přestupcích, trestní zákoník a trestní řád, a to včetně základních principů trestního řízení.

[32] V nálezu Ústavního soudu ze dne 18.2.2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, se uvádí: „*Materiální pojetí právního státu znamená, že orgány veřejné moci jsou povinny se pohybovat nejen z hlediska formálního v hranicích svých pravomocí a kompetencí stanovených ústavním pořádkem (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ale že výkon těchto pravomocí musí být také po obsahové (materiální) stránce v souladu se základními principy, vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku.“*

[33] K problematice správního trestání se ve své rozhodovací činnosti opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud. Z jeho postupně vyvíjející se judikatury lze vysledovat, že správní řízení o správních deliktech spadá pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, kdy „každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu“.

[34] Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 27.10.2004, č.j. 6A 126/2002-27, uvedl, že *„trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu...není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“*

[35] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 8As 29/2007-121 (poznámka krajského soudu – spis sp. zn. 8 As 29/2007 byl spojen se spisem sp. zn. 8 As 17/2007 a následně veden pod spisovou značkou 8 Afs 17/2007-135), *„Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak... Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (jakkoliv si je Nejvyšší správní soud při této argumentaci vědom skutečnosti, že článek 6 odst. 1 Úmluvy zakotvuje procesní, nikoliv hmotněprávní garance)... Jak bylo shora uvedeno, správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla, jako v případě trestných činů.“*

[36] K těmto závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v celé řadě svých dalších rozhodnutí, např. ze dne 18.4.2007, č. j. 4As 10/2006-57, ze dne 19.1.2011, č.j. 1Afs 94/2010-68 či v již citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č. j. 2 As 34/2006-73, event. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3.4.2012, č.j. 7As 57/2010-82. Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu lze bez pochybností dovodit, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. V tomto ohledu se námitka žalobkyně upozorňující na nerovné postavení účastníka řízení ve věci přestupku a účastníka řízení ve věci správního deliktu, kdy v řízení o přestupku přestupkový zákon stanoví jasnou povinnost nařídit k projednání přestupku jednání, zatímco v řízení o správních deliktech se správní orgány této povinnosti snaží zprostit odkazem na ust. § 49 odst. 1 věty první správního řádu, jeví důvodná. Žalobkyně tedy správně poukazuje na nezbytnost aplikace zásady ústnosti, která je zakotvena jak v

trestním řádu, tak rovněž v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud se tedy dle ustálených závěrů Nejvyššího správního soudu trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, je nutno tuto žalobní námitku akceptovat, když tato povinnost vyplývá z podstaty správního deliktu, na který je nahlíženo jako na trestní obvinění ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, a rozhodnutí žalovaného je namíste ve světle této námítky považovat za nezákonné.

[37] V této konkrétní věci správní spis sice obsahuje „Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí“, nicméně není patrné, zda-li se v termínu uvedeném v oznámení zástupce žalobkyně dostavil, rovněž absentuje protokol o faktickém ukončení dokazování s výčtem důkazů, které správní orgán I. stupně vzal jako podklad svého rozhodnutí.

[38] Z důvodů v tomto rozhodnutí objasněných krajský soud s odkazem na § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a pro vady řízení, a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Vytýkanou vadu, konkrétně nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení vůči žalobkyni s ohledem na důkazní situaci vztahující se k osobě řidiče Václava Pokorného, považoval krajský soud za vadu, kterou nelze napravit v odvolacím řízení, a proto přistoupil současně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s., viz bod [22] a [30] a násl.).

IV. Náklady řízení

[39] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byla úspěšná žalobkyně. Krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[40] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobkyně provedl ve věci dva úkony právní služby po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d)] advokátního tarifu. K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Náhrada nákladů řízení žalobkyně včetně soudního poplatku tak byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

[41] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 29. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu